

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 stycznia 2022 roku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił S. F. prawa do emerytury w obniżonym wieku z warunków szczególnych.

W uzasadnieniu decyzji organ, powołując się na przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat dla mężczyzn. ZUS stwierdził, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku, na co najmniej 25 lat łącznego stażu pracy posiada tylko 21 lat, 9 miesięcy i 21 dni. W tym 19 dni okresów nieskładkowych. (decyzja k. 14 akt emerytalnych ZUS)

Od powyższej decyzji S. F. odwołał się w dniu 18 lutego 2022 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi i wniósł o jej zmianę oraz o przyznanie mu prawa do emerytury. Skarżący podniósł, że świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i ma staż powyżej 15 lat jak i ma ogólny okres składkowy i nieskładkowy powyżej 25 lat. (odwołanie k. 3-5)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił, co następuje:

S. F. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca w okresach od 1 września 1976 roku do 31 stycznia 1977 roku i od 1 marca 1978 roku do 30 czerwca 1980 roku uczył się w przyzakładowej szkole zawodowej (...) w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w P.

(świadczenie pracy k 9 akt emerytalnych)

W okresie od dnia 15 września 1980 roku do dnia 30 września 2004 roku wnioskodawca świadczył pracę w Zakładzie (...) w P. w pełnym wymiarze czasu na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

(świadczenie pracy k. 11 akt ZUS)

Za powyższy okres (...) Region spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wystawiła też świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych (świadectwo k. 13 akt emerytalnych)

Wnioskodawca na dzień 1.01.1999 r. posiada ponad 18 lat pracy w warunkach szczególnych. Natomiast nie ma na tą datę 25 lat pracy z ogólnego stażu pracy. Wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie od dnia 28.11.1983 roku do dnia 12.09.1985 r. Dnia 19.09.1985 roku podjął ponownie zatrudnienie, to jest tydzień po wyjściu z wojska.

(zeznanie wnioskodawcy 00:01:46 do 00:07:38 z dnia 12.10.2022 r.)

Zebrany materiał dowodowy nie był sporny między stronami, szczególnie, że wnioskodawca na rozprawie przyznał, że nie posiada wystarczających okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 1 stycznia 1999 roku. Dlatego zebrane dowody dawały podstawy do orzekania w sprawie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych należy uznać, że odwołanie S. F. od zaskarżonej decyzji nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według treści § 3 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach i posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Powołany (...) wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11.2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, że wnioskodawca nie należy do Otwartego Funduszu Emerytalnego, spełnia przesłanki ustawowe co do ilości lat okresów pracy w warunkach szczególnych natomiast nie spełnia warunku posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca świadczył prace w wymiarze 25 lat do 1.01.1999 roku ponieważ okresy składkowe i nieskładkowe (zatrudnienie) powinno nastąpić przed po 1973 roku gdy wnioskodawca miał dopiero niecałe 12 lat życia. Tak więc zaliczenia nawet

służby wojskowej czy okresu pobierania nauki do stażu ogólnego nie pozwoli na posiadanie przez wnioskodawcę 25 lat stażu na dzień 1 stycznia 1999 rok.

Wnioskodawca po uzyskaniu powszechnego wieku emerytalnego jedynie może podjąć próbę o zaliczenia okresów pracy w warunkach szczególnych do rekompensaty która powiększa kapitał początkowy a jednocześnie powiększy przyszłą emeryturę.

Z tych względów oddalono odwołanie wnioskodawcy S. F..

Sędzia

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy zgodnie z pouczeniem na rozprawie

Sędzia.